

Prof.

LUF 70.

Dödsbudskapet kungördes genom själaringning i
 kyrkklockan, graven fick buda från sorgehuset de
 höste till ortens liklag, att sådant frästa, under en
 zon av nästfärande åker frötagg grävningen av två
 gravar, träskufflarna hade sin plats i klockstapeln
 Likasom de socknen bekvärliga bärar i Mattaröts frö
 samling där underbetrad är född var två en för var
 na en för barn och en bar orsed för mörkade och
 själspillingar som skulle av läkare sköras upp
 det var den Svenske benämning på den gärning
 i de liden. Efter gravens fullbördan tog manna på
 ran med sig hem, var där två lik samma söndag
 fick den ene färdar sin sista resa på förutnämnda
 lära. Den första flyga i Mattaröts socken blev skänkt
 till folkskolan av läderhandlande Åke Lundström Lund
 vissad i Köpp dal ste Juni 1896. Vid samma tid var tid
 minnarransonen för tjänstemän och socknens kommunal
 män. Mycketa ljudningstort ett lidet är förel.

till begravningen bjöts släkten och likslaget. Vid herremans
 själringarna var en timme senare och vara mycket lång
 re, när egaren av Gulleboda i Mattaröds s.n. Kronolänsmans
 Resfeldt begravs i mitten på 80 talet ställdes där ut pro-
 sters vid varje väckelse, med vil värdade att vifta, klom
 ringningen börja alltså när litvaren från Stoby kom
 med processionen började från gården, han dog dagen efter
 sin fötelsedag så bukellarna som han emottog i vid
 bordet fick följa honom i groven. Egaren av Skerups
 Baron Stael v Holstein dog i Lund och hans Friherrens en
 tid därefter och äro de där begravna. Deras arvinge Kon-
 sulinman Fabrisson, Anka efter Svenske Konsuln i Södra
 Amerika Axel Fabrisson, dog på Skerups 1893 begravna i Lund
 själringningen i Mattaröd kl 11 vara en timme. Litvaren
 var en av gårdens lastvagnar dragen av vagnhästarna med
 följande från Skerups var de anhörica och två brokinare
 begravningen och folkets kushällarna vilka vid nämnda
 tid var gifta och begravna. Student sängföreningen lät

till Sövdalastén

höra sig. "Jag bötte det var ^{och en läsning} hundraåttio" sade allmogets
därför. Högskolekyrkan i Lunds-domkyrka.

S.k. fattigpions begravnin förebom 1899 i Mattvåd. Då en
medelålders kvinna slutit öronen för alltid från en
nägra veckors gammal gosse, två äldre barn, en äldre
moter och mannen den hon sammanbott med i en
backstuga på St. Olofs-gårds ägos rummande ett rum
och kök. Själöringning blev som för allmogets och li-
sättning lördagsafton vid solnätning, ringningen del
hörs tillig. Jansfästning dagen efter och de obliatoriska
pölmörs för alla utomhusbegravningar. Jag går mot dö-
den vart jag går: och efter ritualen. Jag går mot him-
len vart jag går e. t. c.

En annan begravnin 1925 äventads i Mattvåd. Den dö-
des liorruna börja med ett välskapat gossebarn fört
i både Nämndemans, godsejers och hämariägars släkt
helig glad och kurbagen till sitt fört i så kan
förlämnadstupa i en kittel, där kurbagen fört

det var för skjut
borden och drän
germa icke till för

var förvarade och fick brännskator på händerna och huf-
vud så hjärnan blev förstörd, han blev idiot för sin
återstående tid vilken blev ganska lång, efter föräldras
när död, var fattigvården försörjaren det blev utackor-
dering på åtskilliga ställen men aldrig ett eldat
rum, eller en bäddad säng till förfogande och på den
gård, där han kunde bringa sina 30 sista levnadsår
fick han bringa i en göingsäng full med hö
och som överhölje en gammal järnskinnfäll på
foterlogen, men aldrig en hostakke där hö-
des, aldrig en kantväska han köpt, och när han
slöt ögonen för alltid, blev det i korballet på
en mjölkspare och lagom kom husbonden för
att störa honom i fallet. Och efter han blivit lagd
i sin kista och "ställt i lik" sina dygn blev han och en
lördagsafton skjutsad till matteröd med skjutsbonden
pittande på kistans fotända, och dödgrovarn beviljad
med att sätta ner den till prästgårdens dag då jonsfesten

gen och igenkastningen "äpte rum".

Det särregelt dödsbetygande härte underskrivad på löstata
marknad ai 1901. Fva min där möttes, den ene var 80 äri
ge fater var i veckan död, kräffats en god vän hie dem
bita, som uttalade de ordon under handtryckning "fag
fag presentura dig sorg". Det var välmennda men illa valda
ord vilket den lidelade nog förstod och som han i
kräffastet föll en röt värtade med sig komifän
sjän han hie närmsta förklätsqumma och köpte en
blå med vit bård, mer lämplig att baska ögonen på
vid detta tillfälle än den röta.

Den
öste Efter döden gjort sitt inbäde lig kroppen i bädden hies
den kunnat stödde dödsfallet på maten fick det vara hies
dagen efter, hie brättningen av lik var ingen särskilt
här på orten, locket på närmast stände krässoffa
var det vanlige som kroppen fick vila på, alltså blev
våra gamle Ante "sofflockslegare" förn efter döden, söng
halmen och den döden bita väl jag ingenting om, men

70

kvälvattnet skulle bäras långt bort, hon var den ifrå
den döde fisk i simmet all "ä igen" som han inte
närmre hemmet ädd att vattnet var utslaget.

efining Längst innan vi hade manufakturhandlare i samhället, eller
slåvorna sammankomna med i "svägar" fick allmoget tänka
på sin jordaförd, för de manliga var det brudgumstjo-
kan som skulle liges under, sen fick hon namnet jora-
skjortan om fiskman bodrat med rött garn på bröstet
helt det gjorde ingenting, den dugte likväl, ett linnelakan
juralakanet kallad lades också under och innan bru-
det blev med ansiktsduken lades lakanet på rodd
under liket så visades kroppen över ansiktet.

Den fyrkantiga stycke linsmunde väsdets som nu med
fåger klätsel kallades för arast. Ett kvimmelike en
25 ring flicka var hon var Mälbyke gård i Medboirts
socken var underbetnad behjälplig att kläda, på-
ket som det numera heter rymtas ihop över mid-
jan med det en snott vilken dolder av den ned-

prof: 70

vilda kanten och på följande brättes svarta lacksko vilka voro gånade på ett bröllop och skulle sen bli till hennes eget, då hon var fölovad till släkternas och väntade det blev det när flåten löstes upp vita rosor i händerna.

Hörl berättas om en som fäste in den i vatten lagda lösgummen på sin mors avsmånade moder, om vilken en all mannen sig så inskränkt ut, som en kur ositel kan minnas att det var den första i bygden som skaffa sig lösgum, provad ut i Lund 1881 för 50 riksdaler, en annan berättelse om en av arslagen och en son, som brö ut sin moders lösgum efter dödsfallet för att den väntade i pengar. Folkhon om den vilken och var sann, hade den kända modern när varit vid en begravning fick det väntade barnet vid tidiga år en kvinnas kallad engelska sjukhan den gamla namn var skåver, och den som den döta människor var orsak till kallades liteskåver vilket

Sådana botemedel var att bida föräldrarna vid solnedgången fick kuddade till den döde, då hon låg fäst i sin bästa svänga kornel omkring den med och med sols tre gånger var, kornel och liket skulle vara om satta bön. En annan berättelse att den döde kunde hjälpa oss, om sjukhuset var överfullt med sjuk. När och en av dem blev nedslappad i kistan strax innan avfärdan från gården försvann de andra spårlost, sådant kunde hända innan användes uppfimring.

Wid min fars död 1915 hade vi ingen annan plats till honom än på lozan, där gjordes en sobalkning av träribb ett rums höjd och utrymme, så det var plats till kistan med locket betrid. När gasna klätta med hemvävda linneletan, orantvankli smyckad med granis som en ranka och medanför den en livig med små knippen av vintergrönans blad. Wid huvud gården ett linat matduksbord en duk över det

som räckte ner till golvet, på framsidan av denna
var fäst i Lix Lax knippen av vintergrönor, på skivan
två storsinljur, med kolade veckor i var sin stak
av nickel och emellan dem prämboken som följt
honom till kyrkan, de måste söndag ar av hans
livstid. I de biter var levande blommar säuren
de, en sådan brans bunden av kronaljer och butpa-
mer, pyntade kistlocket, skänket av Wästinäs
Café och Skypapi Gärd. Inga som ville se liket i
sta större ära för sonhuset, ingen prästering.

Färgen på kistan var svart och för en mansildre har
vill ingen sold annan färg, handlar fanns ej på allmogens
Den som förfärdigade kistorna här på Fingrakten var Str.
bondebrönnen Olof Nilsson från Långstorp Mellomsta Låns
kunnig som han var i såväl måleri som snickerijsdet
gjorde han dem utomordentligt vackra, med hälfkilsbygling
på locket, såg det ut som ett stycke sammet, bredvid
ett omkräkt korsad skänket, som byggestall.

Och de vita kallade "likkanklä" för det ändamål "vanda
 kuller" c. om breda limmband, det behövs inte mer än de sam-
 ma till lugalaget, de var i längden, ifrån kistbotten till
 nacken på den bärande och ett stycke till i handen hölls
 och när kistan sattes på vagn eller bår, knötes dessa till
 två rossetter på locket. På dal om brännvinsflaskor i
 kistan vet jag intet. Men dödgävarna i Mathisöd hit-
 tade en bröstdrufflaske med samma innehåll i jorden
 när han en grov skulle gräva, den minnes gode kon-
 de luda gästen för brötkärl som lades där till i sam-
 ma grav och då skulle gästerna fylla igen groven
 innan de gick hem, på en av dem flög limmflaskan
 ut bröstkistan och i groven han ville inte gå ner
 och baka upp den, så fick den ligga där till 30 år
 därefter. Locket fästes vid kistan med ett trä-
 pinnar, därav det gängse uttryck till en olycka,
 som eller dötter. Du blir en pinn i likkistan
 till mig.